

Publicerad 2011-12-12 15:22 av Johan Bergstjärna

Folk har helt enkelt nog upp med sej själva

Jag var inlagd på sjukhuset; på psyket

Jag hoppades på att folk skulle höra av sej

och stötta mej; min mamma, syskon, vänner

Till min besvikelse ringde aldrig telefonen,

förutom en riktig vän som ringde, och en syster som

kom och hälsade på mej två gånger

Jag förväntade mej kärlek och empati,

men det enda jag fick var tystnad och distans

Nu sitter jag här med besvikelsens oro i bröstet,

en malande tomhet och sorg

Men jag måste höja mej över detta mörker

Människor har helt enkelt nog upp med sej själva

I nöden provas vänner och familj, och förstår nu att

det inte existerar några verkliga relationer med

alla dessa som aldrig hörde av sej till mej

Om min mamma skulle dö nu, så skulle jag inte sörja

henne, för jag inser att vi lämnade varandra

för så längesen; sorgen har ägt rum

och jag saknar henne inte längre

Det har varit tungt och svårt att leva i en

dysfunktionell familj, där kärleken satts

på undantag, men jag måste förstå att

jag inte kan acceptera att vara ett offer

Likgiltigheten hos mina så kallade närmaste

är en sjukdom, men jag kan inte tillåta detta

våld att göra mej sjuk och besviken

Jag får kärlek av mina katter, en nära vän,

och en syster, jag får helt enkelt vara glad över det,

och låta de andra leva sina liv bäst de kan

Men om de drabbas av sjukdom, så är jag den

förste att höra av mej, och verkligen bry mej,

för så pass starkt är mitt overseende och kärlek.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Bergstjärna med Poeter.se id #21041 innehar upphovsrätten